

TÝDEN.cz

Domácí hudební tipy

At' už v tangách či s hrdinou, hlavně že po svém

08.05.2011 09:00 Zápisník

To se mi líbí

"Pořád to jde," chce se zvolat. Vedle epigonů pošilhávajících po zahraničních vzorech a dumajících, jak je napodobit, tu pořád jsou i ti, kteří možná nikdy nebudou tak slavní, ale v mnohých směrech se jim bez problémů vyrovnají. Interpreti, kteří se nebojí hledat a kteří i nalézají a na které není třeba brát umírněnější měřítko než na jakékoliv zahraniční kolegy.

Terezie Palková: Moje první tango (vl.náklad)

<http://www.bandzone.cz/tereziepalkova>

Akordeonistka a klávesistka Terezie Palková je vedle už zkušených Martiny Trchové, Žofie Kabelkové či Karolíny Kamberské jednou z výrazných person posledních let na písničkářské scéně. Nicméně díky používaným nástrojům i pojetí má vyzněním blíž třeba k Sylvii Krobové nebo Janě Věbrové. Divadelní vzdělání ji podobně směřuje spíš k šansonové poloze než tradičnímu folku, vedle toho ale nepohrdne ani kupletem a rozhodně se tak neomezuje jen na plačtivě vážnou polohu.

Vydařeným důkazem je i druhé, nicméně mnohem větší péčí než debut ošetřené album. Tu prozrazuje graficky zdařilý digipack, přizvaná řada hostů i z jiných hudebních žánrů, kteří dodávají skladbám další sexy rozměry, a konečně kvalitní nahrávka ze studia manželů Ditrichových (páteře kapely Hypnotix), kteří vypomohli i muzikantsky. Skladby, které jsou na koncertech prezentovány sólově, zde dostaly účelná, ale nepřehlácená aranžmá, která je hudebně posouvají z polohy "retro" a činí je atraktivními i pro současného posluchače. To vše ale nakonec je stejně jen pouhá nadstavba pro skladby samotné, protože zručnost, s jakou jsou složeny, jejich nápaditá témata i přesvědčivost jejich podání jsou tím, co stojí na prvním místě.

Palková se v nich s oblibou a se zručností herečky stylizuje, popouští uzdu svému komediantství, vzbuzuje s lehkostí dojem, že tu o nic nejde a čekat umění by bylo bláhové. Pohrává si s texty, převaluje rozkošnický slova, s oblibou staví nečekané pointy a ironie. Zároveň ale nezapomíná na cit i lyriku, chvíli je něžná a o moment později zas hospodsky dryáčnická. Víla Amálka, co tančí křehce na paloučku, ale občas jí to nebrání zaskočit do divadelního baru, vykourit několik cigaret se špičkou, přioptit se a poodhalovat erotické prádlo.

Rozpustilá poloha, tak jak ji předvádí ve skladbě *Rošťáci a roštěnky*, jí vyloženě svědčí. Ale ještě silnější je tam, kdy se jí podaří lyriku i teatrální sklony propojit, uhlídat a vyvážit v jedné skladbě. Tak jako třeba v *Mám se ráda II*. Ve výsledku jde u aktuálního alba Terezie Palkové o až nakažlivou atmosféru, s jakou se s písněmi na posluchače přenáší radost ze života, vkusný humor i možnost nestydět se za své city. Jaro v hudbě.

Zrní: Hrdina počítačový hry jde do světa (Radůza rec. / Indies MG) <http://bandzone.cz/zrni>

Skupina Zrní, sebe sama titulující jako "něžný artbrut", případně se hlásící ke svému městu jako "kladenskéj uhelnej zen", se na svou stále respektovanější pozici dostávala pozvolna. V době mediálních tlaků, tváření se některých interpretů, že sociální síť či mediální masáž před prvním koncertem jsou nezbytné, až už nezvyklou, klasickou cestou soustředěné píle a víry ve vlastní tvorbu. Tedy tradičním postupným a opakovaným přesvědčováním posluchačů o své pravdě. Chvíli to trvalo, ale stálo to za to.

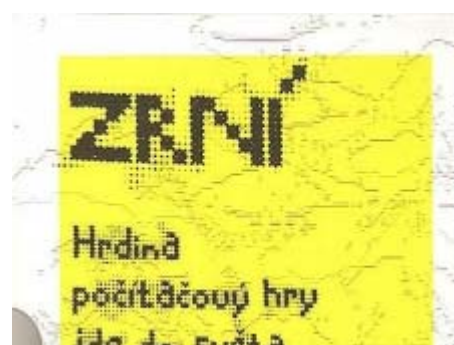

Zatímco vlastním nákladem zrealizovaný debut *Voní sice* naznačoval zajímavou cestu, ale v mnohém zůstával na půli cesty, po dvou letech populární písničkářkou vydaná novinka dokazuje, že skupina mezitím stihla dospět. Nejenže ví, kam chce jít a co chce sdělit, ale dokáže tomu dát i formu i obsah. Jejich na akustických nástrojích postavené skladby jsou sice z alternativního rodu a kapela se v nich nebojí leccos zkoušet jinak, než je osvědčené a dávno fungující, ale zároveň se při svém hledání nebojí výrazných melodií a vstřícnosti k posluchači, který tak nemusí zdaleka být jen menšinový.

Jde tak po cestě, kterou už částečně umetly *Květy* nebo *Hm...*, ale nabízí svůj nový, čerstvý a originální pohled.

Se silně melancholickou optikou vypráví příběh *Hrdiny* plný lyriky a nadčasovosti, ale zároveň ukotvený v současné realitě, prozrazující dobrý pozorovací talent, schopný si všimnout i detailů. Maličko evokuje okouzlení technologiemi, ne nepodobné "nanopříběhu" od *Tatabojs*, ale v mnohem v křehčím a introvertnějším pojetí. Proplétá se s členitými aranžemi, kde na sebe pozornost strhávají výrazné housle, ale nechybí v nich ani beatbox či samplované, akustickou idylku příjemně rozrušující "nepřirodní" zvuky. Oproti například severským kapelám a dnes módní "islandské" hudební poetice, jejíž ozvěny tu také zaznívají, se méně spoléhá jen na nálady a větší důraz klade na instrumentální pestrost.

Album je umístěné do digipacku formátu DVD, ve kterém ho v útlé knížce doplňuje řada dalších textů, které působí neukotveně a kapela jejich přítomnost nijak nevysvětluje a ponechává na imaginaci příjemce, jak se s nimi vyrovná. Stejně jako písně samotné se pohybují v posmutnělé osudově - existenciální poloze, ale dokážou se vyvarovat nadměrného patosu. Jediné, co může časem unavit, je až přílišná snaha o plnost, o doplnění už tak výživné myšlenkové porce ještě zahuštěnější hudební složkou, které by občas prosvětlení,

vyčištění od nadbytečných zvuků a celkové zjednodušení jedině prospělo. Podobně jako třeba grafickému zpracování fotografie skupiny, kde vtipný nápad a forma vítězí nad praktičností.

Deska, na které má svoje místo folkotronika a ryze moderní postupy, stejně jako dechovka ve skladbě *Loading*, rozhodně zatím patří k tomu nejzajímavějšímu, co u nás letos vyšlo. Posluchačsky by mohla spojit ty, kteří rádi poetiku Obří Broskve, ty co oceňují originalitu zmíněných Květů, ty, co milují introvertnost Folk3mailu, i ty, co se rozplývají nad melodičností Republic Of Two. Přičemž tak silné skladby, jako jsou *Jabloně* nebo *Tokio*, jim mohou závidět i mnohem slavnější kolegové. Album, ke kterému lze jen poblahopřát.

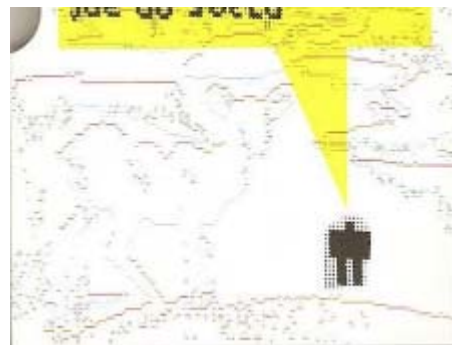

Foto: archiv

Autor: [Antonín Kocábek](#)

Související články

- [Tóny, kliky, beaty, vrumy a šumy cvrčků v městském lese](#)
- [Divadelní intimita a rehabilitace písničkářského popu](#)
- [Letecké drobnosti i poezie pro věrné fanoušky](#)

[Tisk](#) [Poslat](#) [Sdílet](#) [Nahoru](#)

Diskuze

[Vstupte do diskuze](#)

- [Diskutujte s fanoušky Týden.cz na Facebooku](#)

